

DÁVNÉ ZLOČINY

GLEN ERIK HAMILTON

Dávné zločiny

Vyšlo také v tištěné verzi

Glen Erik Hamilton

Dávné zločiny – e-kniha

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

DÁVNÉ ZLOČINY

**GLEN ERIK
HAMILTON**

TALPRESS

Copyright © 2015 by Glen Erik Hamilton
Translation © 2020 by Zdeněk Hofmann
First published by WILLIAM MORROW
An Imprint of Harper Collins Publishers

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat a šířit bez souhlasu nakladatele.

ISBN 978-80-7197-740-7 tištěná kniha
ISBN 978-80-719-7774-2 e-Book

*Pro Amy Leoneovou,
první i poslední stanici a všechny mezi nimi*

KAPITOLA PRVNÍ

Když jsem vystoupil z letu 9601 American Flight v Sea-Tac, mohl jsem veškeré své světské statky udržet ve zdravé ruce. Pas. Cestovní příkaz. Bankovky a karty a armádní štítky a identifikační průkaz, vše sepnuté velkou papírovou páskou. Svůj mobil. Červený gumový míček, který mi dal fyzioterapeut v Landstuhlu.

A složený lístek žlutého dopisního papíru. Dopis od mého dědečka.

Tar abhaile, más féidir leat.

Dono

Irština. Dědečkova angličtina byla po čtyřiceti letech ve Spojených státech zcela plyná. Ale používal jazyk svého dětství v hrabství Antrim, když chtěl, aby naše konverzace zůstala soukromá. Což bylo většinou.

Slova napsaná starcovým těžkým hrubým rukopisem v překladu znamenala:

Přijed' domů, jestli můžeš.

Bylo půl páté ráno. U žádné z agentur na pronájem vozů nepostávali zákazníci. Přistoupil jsem k prvnímu pultu, za kterým stála žena a ospale zírala na monitor počítače.

„Chci něco nadupaného. Velkého,“ řekl jsem.

„Jste členem našeho platinového klubu?“ Ani nezvedla pohled od obrazovky.

Nebyl jsem. Podal jsem jí průkaz, řidičák a kreditku. Vzhledla ke mně, aby porovнала fotografie na nich s mým obličejem, a po-prvé se na mě podívala.

To ji hned probralo. Přejela pohledem široké bílé jizvy, které mi brázdily levou tvář a čelist, pak si všimla té slabší, co mi na stejné straně půlila obočí.

Nosil jsem jizvy v obličejí už víc než osm let od prvního nasa-zení v zámoří. Zvykl jsem si, jak na ně lidé reagují. Stopy v obličejí nebyly nic důležitého, ne jako chybějící končetina nebo oslepené oko. Ale všichni si jich vždycky všimli jako prvních.

Agentka pronájmu vozů byla zdvořilá. Rychle opět nasadila vstřícný výraz.

„Kdybyste... mi jen vyplnil tohle, prosím, pane Shawe.“ Po-dala mi přes pult formulář a vedle něj položila pero, teprve pak odvrátila zrak.

Přijed' domů, jestli můžeš.

Domov byl všude, kam mě armáda v posledních deseti letech vyslala. Fort Lewis, Fort Benning, Bagdád a tucet předsunutých základen v Afghánistánu. A pár menších misí mezi pravidelným nasazením. Domov nebyl starý dům v Roy Street. Už ne.

Kdyby Donův dopis skončil u té čárky, vyhodil bych ho do koše a vrátil se k mačkání prokletého červeného míčku. Levá ruka mi už připadala dost silná. Prodělal jsem dvě složité operace, které mi spravily nedávné poranění svalů a šlach v předloktí, když mě zasáhl před pár týdny zbloudilý šrapnel. Ale půlku doby mě ruka stále ještě bolela jako čert a po měsíci sezení za stolem jsem už začínal šílet, nemohl jsem se dočkat, až mi doktoři dovolí vrátit se zpět k jednotce. Když přišel Donův dopis, poskytl mi výmluvu, abych odtamtud okamžitě vypadl.

I tak bych jen v duchu řekl staříkovi, ať se jde bodnout, kdyby nebylo těch posledních dvou slov. *Jestli můžeš*. V dědečkově slovníku to znamenalo „prosím“. A dělalo to z dopisu naléhavou prosbu, ne rozkaz.

To *jestli můžeš* mě trochu polekalo, že to byl ten tvrdý parchant schopný napsat.

Kapitán, který měl v Landstuhlu na starosti cestovní pověření, mi řekl, že nejbližší let z Frankfurtu do New Yorku letí za dvě hodiny. Ani jsem si nezapamatoval.

Agentka si ode mě vzala vyplněný formulář a začala přepisovat údaje do počítače. „Na jak dlouho budete potřebovat vůz, pane Shawe?“

„Na deset dní,“ řekl jsem. „Možná i méně.“

Podala mi vyhotovenou smlouvu a vysvětlila, kde si mohu vůz vyzvednout z jejich garáže. Automaticky jsem si chtěl papíry zastrčit do náprsní kapsy uniformy, než mi došlo, že teď mám na sobě civil. Džínsy, tričko a šedý vlněný plášť na zip, vše jsem si pořídil včera ve Frankfurtu, když jsem zabíjel čas před prvním letem. Zůstaly mi jen předpisové světlehnědé kanady. Uvažoval jsem, že si s sebou vezmu i uniformu, ale ta byla po mnoha praních v automatkách už celá odrbaná. Tak jsem z ní jen strhal odznaky rangerů, Třetího pluku a další insignie připevněné na suchých zipcích a nechal jsem sako i kalhoty v úložně.

Vybral jsem si na parkovišti nový černý charger a s řevem jsem vyjel po nájezdu na dálnici 5. Na sever do Seattlu.

Za deset let se tu změnilo víc než jen pár dopravních značek. Teď tu jezdil vlak, trolejová doprava paralelně s dálnicí. Když jsem dorazil na jižní okraj vlastního města, uviděl jsem fotbalový stadion, zářící a pestrý jako obří hrací skříň na pozadí setmělé oblohy. Byl zbrusu nový, když jsem ho naposledy míjel po I-5 a mířil opačným směrem do Fort Lewis a za novým životem.

Když jsem odbočoval z dálnice, země a nebe měly jen různé odstíny černé. Přejel jsem Capitol Hill a jel na východ k nesmělému úsvitu.

Dono možná vstal už před východem slunce a čeká na mě.

Dědečkův rozvrh byl vždy nepředvídatelný. Některé noci byl v náladě a zůstal v baru až do svítání ponořený do svých myšlenek. Obvykle popíjel v baru, který mu i patřil, U Morgen, ale občas si vybral jinou putyku. Znal dost míst, kde nechali dospělého sedět jen s lahví a požádali ho, aby za sebou při odchodu zamkl.

Zaparkoval jsem charger na prvním volném místě, půl bloku od domu. Roy Street je příkrá stejně jako všechny ostatní ulice vedoucí v této části vršku z východu na západ. Než jsem vystoupil, otočil jsem volantem tak, aby se ve strmém svahu pneumatiky zapřely o obrubník. Zvyk.

Poprvé po deseti letech jsem se podíval na svůj starý domov. Na rozdíl od centra to vypadalo, že se tu nic nezměnilo. Dvoupatrové domy namačkané na malém prostoru. Většina aut už měla něco za sebou, ale žádné nevypadalo, že tu stojí trvale.

Bylo natolik chladno, že rosa na hustších trávnicích zmrzla v jinovatku a na rtech a bradě mi začala kondenzovat vlhkost, jak jsem kráčet do kopce. Vlhké listy způsobily, že chodník pořádně klouzal.

Zastavil jsem se na konci bloku, abych se podíval na dům, kde jsem prožil dětství. Pouliční osvětlení kolem domu bylo vždy chabé a tlumený přísvit toho z Donova domu příliš neodhaloval. A uvnitř se také nesvítilo. V příšeří se starý dům tyčil téměř o patro nad nejbližšími sousedy a byl o polovinu širší – masivní temná budova, která čelí chladu a vypadá, že ho vyzařuje zpět.

Základy původního domu položili před více než stoletím, kdy většina východní strany velkého kopce a menších svahů okolo byla jen pastvinami. Roky byly k domu kruté. Když se stal jeho majitelem můj děda – „koupil“ možná není to správné slovo –, střecha a zdi se už prohýbaly a zůstala jen kostra domu – Dono strávil roky potřebnými opravami a rekonstrukcí. Záplatování místností a úpravy, které provedl, by rozhodně nepotěšily ani stavebního inspektora ani historickou společnost, ale protože tam nikoho z nich nepustil, tak proč si s tím lámat hlavu? Donovi to vyhovovalo a jeho mladé dceři, mé matce, rovněž.

Alespoň dokud ho neopustila těsně před tím, než jsem se narodil.

Přešel jsem po dlouhé řadě širokých kamenných schodů k ve-

randě. Ta se táhla kolem celého domu, vstupní dveře byly za rohem, takže z ulice byla vidět jen okna s krajkovými záclonami. Po deseti letech jsem byl připravený zaklepat na široké dubové dveře a spatřit Donovana Shawa. Svého jmenovce.

Světlo na verandě nesvítilo.

Dveře byly otevřené dokořán.

Zježily se mi vlasy. V domě vládla naprostá tma – a ticho. Prostor za dveřmi tvořil ebenově černý obdélník uprostřed tmavě modré zdi.

Nebyly tu žádné známky násilného vniknutí. A průměrný lupič by se nedostal přes masivní zámek a bezpečnostní dveře, které jsem dokázal v šeru rozeznat, a už vůbec ne přes poplašný systém, jež dnes už dědeček určitě měl.

Já bych se přes ně dostal. Ale byl jsem Donův chráněnc.

Z hlubin domu jsem něco zaslechl. Tlumené zadunění, jako když nabíhá stará lednička. Anebo možná zvuk kroků.

„Dono?“ zavolal jsem.

Žádná odpověď.

Vklouzl jsem za dveře. Nic nenaznačovalo, že je něco špatně, jen ty otevřené dveře.

Ticho. Špatná zpráva a rouhání, řekl by dědeček.

Po pošel jsem o další tři kroky, až jsem se mohl rozhlédnout po místnosti. Obloha za širokým panoramatickým oknem se začala barvit do růžova.

Světla dost na to, abych zřetelně uviděl tělo.

Ležel tváří k zemi, nohama ke mně, vysoký, vytáhlý a oblečený do tmavě hnědých kalhot a teplé modré plátěné košile. Vlasy měl víc šedé než černé, to se změnilo od chvíle, kdy jsem ho viděl naposledy.

Dono.

Rozběhl jsem se k němu, a když jsem si klekal, dolehla ke mně ze zadní části domu rána. Zabouchly se kuchyňské dveře. Pak dusot nohou sbíhajících ze zadní verandy.

Ale nemohl jsem neznámého pronásledovat. Dono měl na hlavě krev. Příliš mnoho krve.

KAPITOLA DRUHÁ

Měl jsem hrozný pocit, že jsem prošel celý kruh. Naposledy jsem Dona viděl, když jsem odjížděl v osmnácti ze Seattlu, právě v kuchyni stejného domu. A i tehdy ležel na podlaze. Obličej měl brunátný vzteky. Mířil jsem mu pistolí na srdce.

Ale krev, kterou jsme tehdy s Donem prolili, se dala měřit na kapky. Ne jako toto.

Zvuk prchajících kroků zvenku už utichl.

Dono byl stále teplý. Sklonil jsem se a přiložil mu ucho k tváři. Jeden výdech. Dva. Lehké jako pápěří.

„Dono!“ zařval jsem mu do obličeje. „Tady je Van.“ Žádná reakce. Dokonce ani záškub za zavřenými víčky.

Pod hlavou se mu šířila kaluž krve. Podklouzla mi na ní kolena. Pak jsem zachytil pach ožehlých vlasů a střelného prachu. Střelná rána.

Strhl jsem ze sebe plášť a tričko, tričko jsme zmuchlal a přitiskl mu ho na krvácející díru za levým uchem. Měl lepkavé vlasy.

„Dono!“ zařval jsem znovu. „Drž se!“ Druhou rukou jsem mu nahmátl puls na krční tepně. Byl tam. Sotva znatelný.

No tak, ty tvrdý starý parchante. Zůstaň se mnou.

Dál jsem mu držel jednu ruku na hlavě, druhou jsem natáhl k plášti. Krev mu prosakovala i přes zmuchlané vrstvy bavlněného

trička. Snažil jsem se rozepnout kapsu a vytáhnout mobil, když jsem zaslechl, jak zavrzala venku veranda.

Oběhl snad ten, kdo utekl zadem, dům, aby dokončil práci? Neměl jsem zbraň. Dono i já bychom byli snadná kořist.

Pak ke mně dolehlo mnoho rychlých a kradmých kroků zvenku blížících se ke dveřím. A pak ticho.

Poldové. Museli to být oni. Potichu se rozmisťují, dokud neza-
ujmou své pozice.

„Tady!“ zavolal jsem. „V předním pokoji! Je postřelený!“

„Policie! Kdo je uvnitř?“ ozval se mužský hlas.

„Já a můj dědeček,“ odpověděl jsem. „Někdo před minutou
vyběhl zadním vchodem.“

„Vyjděte z domu, pane. Hned.“

„Hrozně krvácí, sakra. Musím mu tlačit na ránu.“

Uběhlo deset dlouhých vteřin, než se v obrysu dveří objevily
jejich siluety. V sevřené formaci. Za sebou.

„Tady jsem,“ zopakoval jsem.

„Ukažte mi ruce,“ nařídil policista v jejich čele. Držel brokovnici
a mířil na mě.

Zvedl jsem jednu zakrvácenou ruku. „Ustoupím od něj. Ale
pojdte někdo rychle k němu. Možná má poraněnou lebku.“

„Dobrá,“ souhlasil policista. Zvedl jsem druhou ruku a vstal.
Krev mi kapala z dlaní na předloktí a holá ramena. „Otočte se,“
vyzval mě. Provedl jsem obrátku, aby viděl, že nemám za džínsy
zastrčenou zbraň.

„A teď pomalu ustupte ke dveřím,“ řekl.

Začal jsem couvat. Jeden z policistů mě oběhl a klekl si k Dono-
vi. Jeho parťák na mě mířil, když jsem se blížil k tomu s brokovnicí.

Nechali mě vyjít ven na verandu, udržovali si ode mě bezpeč-
ný odstup. Druhý polda byl velký, možná metr devadesát s extra
vypávkami přes obličej a břicho. Otočil mě, takže jsem měl nos
ani ne decimetr od tmavě modré zdi. Ten s brokovnicí zůstal na
druhé straně dveří, kontroloval vstup i pokoj za ním.

Velký polda sáhl po vysílače. „Jsme uvnitř. Zadrželi jsme jed-
noho muže. Je tu raněný. Potřebujeme záchranku.“

„Mám vojenský zdravotnický výcvik,“ řekl jsem policistovi. „Dovolte, ať mu pomůžu.“ Chtěl jsem Dona udržet při životě.

„Ten strážník je současně zdravotník. Postaráme se o něj. Je v domě ještě někdo?“ zeptal se.

„Nevím,“ připustil jsem. „Přišel jsem sem dvě minuty před váma. Dveře byly otevřené. Můj dědeček ležel na podlaze. Když jsem vešel, někdo utekl zadem.“

A někdo musel zavolat policii, ještě než jsem přišel. Soused? Anebo ten samý, kdo střelil na Dona?

„Jak se jmenujete?“ zeptal se mě ten s brokovnicí.

„Van Shaw. Průkaz mám v plášti na zemi vedle dědečka.“

„Bydlíte tu, pane?“

„Ne. Přiletěl jsem na Sea-Tac asi před hodinou. Nevadí, když se otočím?“ Chtěl jsem vidět, jestli policista opatrující Dona mu už ošetřil ránu.

„Jen do toho.“

Naklonil jsem se, abych mohl nahlédnout dveřmi dovnitř. Policista zdravotník stlačoval Donovi ránu na hlavě a volnou rukou mu kontroloval zornice.

Po schodech dorazili další policisté a začali prohledávat dům. Také jsem už propátral pár domů a dalších budov. Jejich tým se v tom vyznal. Pohybovali se rychle a klidně, kontrolovali každý pokoj i přístěnek, dívali se všude, kde by se někdo mohl skrývat.

„Zbraň,“ řekl parták toho, který klečel u Dona. Ukazoval na podlahu vstupního pokoje. V přísvitě a chvatu, abych pomohl dědečkovi, jsem ji přehlédl. Vedle Donova starožitného koženého ušáku spadla sklenice a rozbila se. Za ní ležel revolver osmatřicítka s krátkou hlavní.

„Je váš?“ zeptal se mě velký policista. Na jeho štítku stálo Olssen.

„Ne.“ A ať už do Dona udělala díru jakákoli zbraň, nebyla to tak velká ráže jako.38. Možná revolver patřil přímo Donovi. Nosil ho u sebe? A byl příliš pomalý, když ho tasil, aby se chránil?

Dva zdravotníci vyběhli na verandu a kolem nás do domu. Během minuty nasadili Donovi tlakový obvaz a během druhé mu do krku zavedli respirátor. Roztřásl jsem se. Trochu z chladného

vzduchu, ale hlavně z adrenalinu. Drobné kapičky zasychající krve se mi chvěly na špičkách prstů.

Bojuj víc, Dono. Musíš se probrat.

Pokaždé, když zdravotník stiskl vak respirátoru a vehnal Donovi do plic vzduch, jsem vydechl, jako bych se do něj snažil vdechnout víc života. Zdravotníci ho na tři zvedli na nosítka a vynesli ze dveří.

„Do Harborview?“ zeptal jsem se. Příliš hlasitě. Jeden z nich sebou trhl.

„Ano,“ přikývl.

„Pane, potřebuju, abyste zůstal tady,“ řekl ten s brokovnicí. R. Voh. „Řekl jste, že máte průkaz tam v pokoji?“

Vešli jsme dovnitř, Voh s Olssenem mě drželi mezi sebou. Ukázal jsem na plášť na zemi. Voh šel opatrně dál, obešel krvavé skvrny a otisky zakrvácených bot. Vybral z kapes pláště jejich obsah, ale nechal ho ležet na místě.

Rychle prohlédl mé dokumenty. „Sloužíte za mořem, pane Shawe? Anebo seržante Shawe?“

„Ano.“ Na zdi vstupní haly byl plochý kovový panel o velikosti paperbackové knížky. Donovo domácí poplašné zařízení. Vlastní práce. Natáhl jsem ruku a odklopil čelní panel.

„Hej,“ ozval se Olssen. „Pane, na nic tu nesahejte, dobrá?“

Od doby, kdy jsem tu bydlel, Dono systém vylepšil. Vypadal obvykle, jen plochá nerezavějící ocel a desetimístný číselník s kontrolkou ukazující, že je zapnutý. Světélko nesvítilo.

Takže možná někdo zaklepal, Dono se probudil a vypnul alarm, aby otevřel dveře. Anebo tu strážník už byl a alarm se vůbec nezapnul, protože si starý muž v noci vůbec nešel lehnout.

Tak nebo tak bylo dost pravděpodobné, že Dono toho člověka znal. Těžko si představit, že by se k němu někdo cizí dostal v půl šesté ráno tak blízko, aby mu přiložil pistoli k hlavě.

Předními dveřmi vešli dva muži. Na opascích měli připnuté odznaky detektivů.

Prvnímu bylo něco přes čtyřicet a předčasně zešedivěl. Modrý oblek měl vyžehlený a čistý. Druhý detektiv byl spíš mého věku,

hubený chlap v modré sportovní bundě a lesklé košili s ladící kravatou. Prohlédl si místo činu v předním pokoji a tiše hvízdal. Jeho parťák se zamračil.

Šedovlasý policista si vzal od Voha můj průkaz a papíry a chvíli si mě prohlížel. „Jsem detektiv Guerin,“ řekl. „Tohle je detektiv Kanellis.“

„Van Shaw.“

„Omluvíte nás na moment, pane Shawe?“ Kývl na Voha a ten následoval oba detektivy ven na verandu. Než odešel hubený policista, pořádně si mě prohlédl od hlavy k patě.

„Dohlídni tu na to, Bobe,“ prohodil k Olssenovi.

Osaměli jsme s Olssenem ve vstupní hale. Zašoupal nohama.

„Bojujete ve válce?“ zeptal se.

„Jo.“

Před čtrnácti hodinami jsem byl na základně v Německu. A ani ne o den dřív jsem se rozhodl vrátit se do Seattlu.

K čertu, Dono. Měl jsem být připravený. Měl jsem být soustředěný a ostražitý, že s tebou budu znovu mluvit. Znáš tě, staříku. Napsat mi ten dopis pro tebe nebylo snadné.

Ucítil jsem na hrudi chladný závan přicházející z chodby. Střelec musel nechat otevřené zadní dveře, když utíkal. Prokrista. Kdyby se sem poldové dostali rychleji, mohli toho parchanta ještě chytit.

A kdybych si vzal taxíka a nepronajímal si auto, mohl jsem úplně zabránit tomu, aby Dona postřelil.

Detektivové s Vohem se vrátili a za nimi jsem zaslechl na verandě další kroky. Následovala je sestava čtyř unaveně vyhlížejících mužů v modrých větrovkách s nápisem SPD a s brašnami s výstrojí. Guerin jim pokynul a oni opatrně vešli do předního pokoje. Technici k průzkumu místa činu.

Guerin přešel ke mně. „Promluvme si vzadu, je tam větší klid.“

Dva detektivové se vydali se mnou. Voh s Olssenem zůstali s techniky.

Donova kuchyň byla malá a plná skříněk a kuchyňského vybavení. Nebylo v ní skoro místo na přípravný pult, proto nechal stát řeznický špalek uprostřed kachlíkové podlahy. Někdo tlustý

by měl problémy protlačit se mezi ním a lednicí. Vedle kuchyně se nacházel jídelní kout s kruhovým borovým stolem a třemi rozviklanými dřevěnými židlemi, stejný starý nábytek jsem si pamatoval z dětství. Vanul tu silnější průvan, mrazil mě na obličej i a holé hrudi.

Guerin se posadil na židli. Já zůstal stát. Kanellis si sedl.

„Mrzí mě to s vaším dědečkem, pane Shawe,“ řekl Guerin. „Nebo vás mám raději oslovovat ‚seržante‘?“

„Stačí ‚pan‘.“

„Dobře. Povězte mi, co se stalo,“ vyzval mě.

Zrekapituloval jsem, co jsem věděl. Od Donova dopisu až k tomu, jak jsem ho našel na zemi. Netrvalo to dlouho. Detektivové poslouchali a přikyvovali. Kanellis se na židli vrtěl.

„Víte o někom, kdo by mohl chtít vašemu dědečkovi ublížit? Nebo o nějakých sporech, které s někým měl?“ zeptal se detektiv Guerin.

„Ne.“

„Přední dveře nebyly vylomené. Měl ještě někdo volný přístup do domu? Třeba přítelkyně?“

„To nevím.“ Kristepane, Dono mohl být dokonce ženatý. Dole nebylo ani známky po tom, že by tu nyní bydlela nějaká žena, ale viděl jsem jen tři pokoje a chodbu.

„Máte klíč od domu?“ zajímal se Kanellis.

„Nemám.“

Jeden z techniků vešel do místnosti. Zamumlal: „S dovolením,“ a začal mi ruce a zápěstí polepovat páskami. Test na stopové zbytky po střelbě. Když mi je odlepil, strhl s nimi i zaschlou krev a zůstaly mi růžové tygří pruhy. Prošel jsem kolem Kanellise ke kuchyňskému dřezu a začal si drhnout ruce Donovou houbou na nádobí.

Nad oknem visely hodiny s obrázkem býka. Další nová věc. Podle ručiček ve tvaru matadorových mečů zdravotníci odvezli Dona už před čtyřiceti minutami.

Teď už by měl být po vstupním vyšetření. A v nemocnici by mi měli být schopní něco říct.

Podíval jsem se na Guerina. „Potřebuju jet za ním do Harborview.“

Zamyslel se nad tím. Věděl jsem, že si mou historku ověří od začátku do konce a zpátky, než mě vyškrtne jako hlavního podezřelého. Pokud vůbec někdy.

„Máte mobil?“ zeptal se mě. Dal jsem mu své číslo. Všiml jsem si, že je na mobilu můj otisk s Donovou krví, jak jsem začal vymačkávat 911.

„Kdo vás vůbec zavola?“ otázal jsem se.

Kanellis pokývl. „Osoba ze sousedství zaslechla výstřel. Tak zavolali na policii.“ Dal si pozor, aby neuvedl pohlaví té osoby. Takže šlo nejspíš o ženu.

„Ale já výstřel neslyšel,“ namítl jsem. „I když jsem zaparkoval dál a došel sem skoro půl bloku pěšky. Takže ke střílbě došlo nejméně pár minut před tím, než jsem dorazil ke dveřím.“

Guerin to zvážil. „Dobrá,“ připustil.

Podíval jsem se k otevřeným zadním dveřím. „Když jsem ale přišel, ten chlap tu pořád ještě byl. Proč zůstával v domě tak dlouho? Co tu dělal?“

„Pročesával to tu?“ navrhl Kanellis. „Hledal peníze? Nebo něco, co pak prodá?“

Neodpověděl jsem. Guerin také mlčel. Možná si myslel totéž, co já. Střelec by musel být úplný blázen, kdyby prohledával dům poté, co postřelil Dona a přední dveře byly dokořán. Anebo šlo o naprosto chladnokrevného parchanta.

„Budu v Harborview,“ prohlásil jsem.

„Sejdeme se tam,“ souhlasil Guerin, „až tu náš tým skončí.“

„Neopouštějte město,“ dodal Kanellis. Jeho parťák vydechl, znělo to skoro jako povzdech.

Technici z laboroky právě pečlivě snímali otisky v předním pokoji. Jeden pořizoval fotografie a zbytek oblepoval všechno ostatní. Sundal jsem z věšáku ve vstupní hale starý pracovní kabát a vyšel ven.

Na ulici postával hlouček lidí kolem několika policejních aut a neoznačených vozů. Ti ze sousedství drželi hrnečky s kávou.

Zastavilo se tu i pár těch, kteří si brzy ráno šli zaběhat a teď sledovali tohle představení.

„Hej!“ zavolal na mě jeden z nich, když jsem se rozběhl k chargeru. „Co se tu děje?“

Kéž bych to sakra věděl.

KAPITOLA TŘETÍ

Nejhorší zranění v Seattlu, a obvykle i ze západní poloviny státu, se svázela přímo na pohotovost do Harborview. A pokud vám nepomohli ani v Harborview, další možností už byla jen márnice.

Recepční na příjmu mi řekla, že Dona právě operují. Ne, o jeho stavu neví nic nového. Byl pacient devět set osmnáct. Slíbila, že dá vědět doktorům, že tu jsem, hned jak vyjdou ze sálu.

Čekárnu vybavili několika tucty černošedých plastových židlí rozestavených kolem nízkých stolků se štosy darovaných časopisů. Lidé si dali židle k sobě a vytvořili těsné hloučky jako modlicí kroužky. Časopisy nikdo nečetl. Na zdi visela plochá obrazovka s údaji o pacientech. Počkal jsem, dokud se displej neaktualizoval a neobjevilo se „918 – začala operace“.

Posadil jsem se na jednu ze židlí. A začal jsem zírat do krémově natřené zdi.

V nemocnicích jsem strávil hodně času. Dvakrát si se mnou osud zle zahrál. Jednou jsem skončil na lékařském středisku Waltera Reeda, bylo mi dvacet, tehdy dostal můj obličej novou podobu. A nedávný druhý pobyt mě stál dvouměsíční vysedávání za stolem, když mě do předloktí zasáhl rotující kus šrapnelu, právě když naši četu vyzvedávali na smluveném místě v Kandaháru.

Mezi těmito dvěma pobytů jsem navíc strávil pár set hodin

v čekárnách, zatímco pod kudlou byli kamarádi nebo mí vlastní muži. Posedával jsem tam mlčky se zbytkem jednotky a nikdo se neodvažoval pokoušet osud žvaněním, že všechno bude zase v pořádku. Takové hodiny čekání byly sakra horší, než kdybych ležel na nemocničním lůžku sám.

A úplně nejhorší, stále vládnoucí král všeho nejhoršího, byly chvíle, na které si už sotva vzpomínám. Bylo mi tehdy šest. Nevěděl jsem, jak jsem se tehdy ocitl na pohotovosti. Stál jsem tam, v místnosti hodně podobné téhle, zatímco lidé, které jsem neznal, okolo mě šeptali a plakali. A pak se vedle mě objevil dědeček.

Setkal jsem se s ním jen párkrát. Vždycky mě trochu děsil. Sklonil se a promluvil na mě, zopakoval stejnou věc několikrát, než mi došlo, co říká. Že teď nemohu vidět svou mámu. Že teď budeme nějakou dobu bydlet spolu. V jeho domě, ne v bytě, kde jsme žili s mámou.

Zeptal jsem se proč. Když mi konečně odpověděl, zazněla z jeho slov taková nezlomná pevnost, že jsem znal pravdu, i když jsem jí tehdy nemohl rozumět.

„Ona zůstane tady,“ řekl mi.

A také tam zůstala. I když pak zemřela, pohřbili ji a je mrtvá už dlouho, cítil jsem, že je stále v nemocnici, jen někde z dohledu. Mé šestileté já to tak bude cítit navždy.

Jestli zemře i Dono, zaujme místo ve stejném koutě mé mysli? Nechtěl jsem to zjistit.

Velké automatické skleněné dveře vedoucí na ulici se odsunuly. Vešli Guerin a Kanellis. Kanellis si mě všiml jako první. Něco se v jejich postojích změnilo, vyzařovalo to i z jejich chůze. Kanellis vypadal vzpřímeněji. Guerin zachmuřeněji.

„Seržante Shawe,“ řekl Guerin, „něco jste nám zatajil.“

Posadili se na židle, každý na jednu stranu po mém boku. Guerin mezi námi nechal jednu volnou. Kanellis si sedl těsně vedle mě. Guerin měl modrou plátěnou složku. Byla tlustá, nejméně třicet stránek.

Kanellis se zašklebil. „Váš děda je pěkné kvítko.“

„Vím, že má Dono záznam,“ připustil jsem.

Guerin otevřel složku a podíval se na první stránku.

„Váš dědeček má obchodní licenci jako generální dodavatel a elektrikář,“ spustil. „Má ji už třiadvacet let. A je tu i celý seznam stavebních povolení a dalších úředních záznamů, který nese jeho jméno.“

Seděl jsem a čekal na to, co jsem věděl, že teď přijde. Guerin začal stránkami listovat a přečetl záhlaví každé z nich.

„Zatčen za podezření z ozbrojené loupeže. Podezření z vloupání. Usvědčen z ozbrojené loupeže. Usvědčen z velké loupeže.“ Guerin ke mně vzhlédl. „Odseděl si čtyři a půl roku na McNeillově ostrově za tyhle poslední dvě, protože šlo o sklad federální měny.“

„Váš děda musel soudce vážně naštvat,“ podotkl Kanellis. „McNeill byl tehdy hotové peklo.“

„To bylo ještě přede mnou,“ namítl jsem.

Guerin se vrátil ke svým stránkám. „Zatčen pro podezření z vloupání. Dvakrát. Podezření z brutálního napadení. A znovu podezření z velké loupeže. A poslední záznam, držení neregistrované střelné zbraně. Čtrnáct měsíců v King County.“

Ukázal mi první stránku složky. Muselo jít o první Donův trestní záznam, nebo alespoň o první v USA. Jeho obličej – mladý, hezký a drzý – jak z anfasu, tak z profilu na policejním snímku s cedulkou s jeho jménem a datem zatčení v roce 1973 složenými z křivých bílých plastových písmen a číslic. Stálo na ní i policie – allston, MA. Ještě před tím, než se Dono s babičkou a mou matkou, tehdy ještě v plenkách, přestěhovali na druhou stranu Států do Seattlu.

Fascinovala mě. Dono neměl v domě žádné fotografie. Nikdy předtím jsem ho neviděl jako mladého.

Vypadal trochu jako já.

Guerin zvedl oči od stránky. „A když mluvíme o zbraních, na revolveru na zemi byly otisky vašeho dědečka. Nahoře jsme našli další osmatřicítku a v kuchyni pod kabáty brokovnici visící na řemeni. Revolvery byly registrované na muže, který zemřel před osmi lety ve věku třiadvadesáti let.“

Guerin zavřel modrou složku a položil ji na židli vedle sebe.

„A o tom všem jste nám neřekl ani slovo, sakra. Což mě vede k myšlence, jestli jste do toho nebyl taky zapletený. Možná celou dobu.“

Naladilo mě to skoro nostalgicky. Poldové se mě ptají, co vím o dědově noční práci. Nemusel jsem hrát tuhle hru od nástupu na druhý stupeň základní školy.

„Jak staré je poslední obvinění na tom seznamu?“ zeptal jsem se. Nemusel to ani kontrolovat. „Osmnáct let.“

„Správně.“

„Jen to, že ho znovu nezavřeli, ještě neznamena, že už byl čistý,“ poznamenal Kanellis. „Bezúhonní lidé si neschovávají zbraně za pracím mýdlem.“

Řekl jsem: „Dono byl vždycky trochu paranoidní. A zbraně v domě ještě neznamena, že vylupoval obchody s alkoholem.“

„Musel jste vědět o jeho trestním rejstříku, když jste vyrůstal,“ namítl Guerin. „A když ho naposledy zavřeli, bydlel jste tam s ním.“

„Bydlel. Dono mi řekl, že ho zavřeli, protože si ho s někým spletli.“ Pokrčil jsem rameny. „Byl jsem kluk, uvěřil jsem mu to.“

Kanellis na mě ukázal prstem. „A tehdy jste přešel do péče státu, že?“ podotkl. „Do pěstounské péče. To už asi nebyla taková prča.“

Detektivové zapátrali skutečně rychle. Stát se o mě staral rok a půl, poslal mě do pěstounských domů během soudu s Donem a na dobu, kdy si odpykával trest v okresním vězení.

„Jestli jste viděli můj záznam,“ ohradil jsem se, „tak taky víte, že jsem hned po skončení střední školy narukoval k armádě. Nevrátil jsem se. A o Donově současném životě nic nevím.“

„Řekl jste, že nevíte, jestli má teď nějaké nepřátele. A co tehdy? Nějaká stará nenávisť? Nechodil k vám někdo, kdo vypadal na padoucha?“

„Nikdy se mnou nemluvil o ničem kromě svojí práce stavitele,“ prohlásil jsem. „Je mi líto.“

Guerin na mě zůstal civět. Kanellis také, i když tu a tam mrkl po partákovi, jestli to schvaluje.

„Potřebuju, abyste s náma jednal na rovinu,“ prohodil nakonec Guerin. „Svému dědovi nijak neposloužíte, když budete utajovat

věci z jeho života. Nemyslím si, že jste ho postřelil. Mluvil jsem s vaším výkonným důstojníkem. Sloužíte své vlasti dobře.“

Předklonil se. „Ale je to zatraceně velká shoda náhod. Dono to schytl ve stejný den, co jste se vrátil do města.“

Detektiv měl pravdu. To samé ráno. Skoro i ve stejnou hodinu.

A já nikomu kromě Donovi neřekl, že přijíždím. Že by to udělal on?

Pohlédl jsem na Guerina. „Kdybych věděl něco, co by vám pomohlo toho pachatele chytit, řekl bych vám to. Chci ho dostat ještě víc než vy.“

Drobný muž v čisté zelené nemocniční kombinéze přešel od pultu, kde mluvil s recepční na příjmu. Měl černý plnovous a na hlavě karmínový turban, který vypadal nad ořechovou barvou unaveného obličej jako podzimní list.

„Který z vás je pan Shaw?“ zeptal se.

„Já,“ řekl jsem. Guerin rozhalil bundu a ukázal odznak.

„Jsem doktor Singh, operoval jsem pana Shawa. Pan Shaw je nyní na pooperačním oddělení. Zanedlouho ho převezeme na pokoj.“

„Takže je naživu?“ Rozbušilo se mi srdce. Netroufal jsem si tu možnost připustit.

„Ano, je. Kulka mu prorazila lebku. A také mu hodně poranila levý spánkový lalok pod ní. Tep má pravidelný, ale je na podpoře dýchání.“

„Kdy si s ním můžeme promluvit?“ zeptal se Kanellis.

Singh naklonil hlavu. „To se dá jen obtížně předpovědět. Anestezie odezní za dvě až tři hodiny, ale –“ Doktor téměř neznatelně pokrčil rameny.

„Jak zlé to je?“ otázal jsem se.

„Budu upřímný. V takovýchto případech poškození mozku se vědomí nemusí vždy obnovit. A pokud ano, pacient často není při smyslech.“

„Řekl něco na sále?“ nedal se odbýt Guerin. „Cokoli, co by pomohlo při identifikaci toho, kdo ho střílel?“

„Ne. Je mi líto,“ přiznal Singh. „A musím vás požádat, abyste ho nerušili. Pokud se probere, hned vám zavoláme.“

„Někoho sem pošlu,“ řekl Guerin.

Nejen aby slyšel, co by Dono mohl říct, kdyby se probudil a začal mluvit. Střelec také mohl zjistit, že je stařec ještě naživu, a zkusit to znovu.

Singh se obrátil na mě. „Jestli prominete, má váš... otec...?“

„Dědeček.“

„Cože? Tak tedy váš dědeček.“ Singhovo překvapení nebylo nic neobvyklého. Dona a mě od sebe dělilo jen třicet šest let. „Má nějakou plnou moc nebo pokyn? Něco, čím by naznačil, jakému druhu péče dává přednost?“

„Nevím. Zeptám se jeho právníka, ale pochybuju,“ odpověděl jsem.

„Chápu.“

„Říkáte, že může v tomhle stavu zůstat hodně dlouho?“

„Ano, a opakuji, že mi to je líto. Pokud byste ho chtěl vidět, měl by už být připravený.“

Připravený. Jako mrtvola v rakvi. Následovali jsme Singha k výtahům a pak nahoru do třetího patra, kde se podíval na monitor počítače na příjmu a vedl nás dlouhou chodbou. V pokoji stála dvě lůžka, ale jen jedno bylo obsazené.

Dono ležel, horní polovinu těla měl lehce zvednutou polohovací postelí. Silná vrstva gázy a tamponů mu vytvořila pod hlavou malý polštář. K zápěstí a ramenům měl připevněné elektrody monitoru pulsu. Z paže mu trčely jehly s výživou přelepené náplastmi. Balónek plastové intubace se mu nad rty obscénně nadýmal a splaskával jako tlustá mýdlová bublina.

„Nechte mě s ním o samotě,“ požádal jsem. „Všichni.“

Guerin s Kanellisem si vyměnili pohled.

„Buď jsem podezřelý, nebo ne,“ řekl jsem. „V každém případě ho ale neodpojím od přístrojů, když stojíte hned za dveřma.“

Guerin se zamračil, ale oba odešli a Singh je následoval.

Přinesl jsem si od zdi židli a posadil se k Donově posteli. Pár minut jsem ho jen pozoroval a snažil se proniknout pohledem přes všechny ty lékařské přístroje kolem něj. Lidé na prahu smrti mají vypadat menší a scvrklí. Ale ten stařec byl stejně mohutný,

jak jsem si ho pamatoval. Asi sto osmdesát pět a ramenatý. Vlasy se mu za poslední desetiletí změnilý z prošeďivělých v ocelově šedé a trochu ustoupily. Kolem očí mu přibýlo pár vrásek. Ale pořád měl silné ruce kameníka. Položil jsem ruku na pokrývku vedle jeho. Opálená verze jeho bledší.

Požádal mě, ať se vrátím domů, ale ani nenaznačil proč. A já to nestihl včas. O deset minut.

„Propána, Dono,“ hlesl jsem. „Jeden z nás to vážně podělal.“

Poldům jsem v jednom zalhal. Dědeček se nenapravil, když jsem byl kluk. Prostě se jen ve své práci zdokonalil.

Dono Shaw byl lupič. Od časů dospívání byl profesionálním zločincem. Většinou přepadení a divoké kovbojské kousky. Když mu tento přístup vynesl tristní trestní rejstřík, o který se se mnou Guerin podělil, Dono zmoudřel a změnil metody.

A učil mě. Jak se kradou auta, padělá a obchází bezpečnostní systémy. A vše o penězích. Jak je vystopovat, jak je vzít a kam je skrýt. Ve dvanácti jsem dokázal používat termitovou mini tyčinku tak, abych rozlouskl většinu běžných trezorů. V patnácti jsem znal víc policejních triků při výslechu než Kanellis. A byl jsem vážně dobrý.

Pochyboval jsem, že by se Dono během deseti let mé nepřítomnosti změnil. Buď děda nedávno zabodoval, anebo to plánoval. Nebral si totiž dovolené.

Lhal jsem Guerinovi o Donově práci. Ale o té střelbě ne. Kdybych věděl cokoli, co by pomohlo chytit toho parchanta, který mu to udělal, moc rád bych mu to řekl. Detektivové mají prostředky sledovat každou stopu.

Ale já mohl použít jiné zdroje. Lepší. Lidi, kteří by si raději uřezali prsty nožem na dopisy, než aby pomohli poldům.

Tedy za předpokladu, že některý z těchhle starých mizerů bude se mnou ještě ochoten mluvit. Byl jsem hodně dlouho mimo město.

Dono toho střelce znal. Cítil jsem to v kostech. Šlo o jeho parťáka?

Ve vzácných chvílích, kdy si Dono přibral k práci partnery, je nikdy nepodrazil. Pokládal to za škodlivé pro obchod. Takže jsem

nebral, že by někdo mohl střílet Dona zezadu do hlavy kvůli tomu, že ho starý pán podvedl.

Což znamená, že šlo o přepadení. Sešel se snad Dono se střelcem, aby si rozdělili nějaký lup? Donova osmatřicítka ležela na podlaze. Byl příliš pomalý, když střelec sáhl po zbrani?

„Požádal jsi mě, ať se vrátím,“ řekl jsem Donovi. „Jsem tady. Teď je řada na tobě, sakra.“

Harmoniková pumpa ventilátoru se zdvihala klesala s tichým zahvízdáním pokaždé, když vhněla vzduch do jeho ochablých plic.

Vstal jsem a vrátil židli ke zdi. „Budu poblíž,“ řekl jsem mu.

Venku na chodbě jsem zahlédl Guerina u recepcce mluvit do mobilu. Otočil jsem se a zamířil opačným směrem, ke dveřím na schodiště to bylo jen pár metrů.

Byla neděle odpoledne. Když jsem projížděl ulicemi a přes kopepec se vracel k domu, panoval jen slabý provoz. Z pár ulic se staly jednosměrky od doby, kdy jsem je viděl naposledy, a musel jsem se jednou nebo dvakrát vracet. Soustředil jsem se na každý krok jako student v autošколе. Na plyn jsem šlapal jemně. Poctivě jsem zapínal blinkry.

Může v tomhle stavu zůstat hodně dlouho? Zeptal jsem se na to Singha a chirurg mi neodpověděl. Dost výmluvná odpověď.

Co když je to starcův konec? Co když už nikdy neotevře oči a neřekne mi, kdo ho postřelil?

A co když nikdy nezjistím proč?

Chodník před domem byl opět prázdný, zaparkoval jsem charger a vyšel po kamenných schodech na verandu. Zastavil jsem se u dveří. Technici připevnili na zárubeň visací zámek s petlicí. Nechtěli použít běžný zámek pro případ, že by se sem museli vrátit.

Chvilí jsem na zámek zíral. Pak jsem zvedl nohu a kopl do dveří nad klikou. Dřevo zapraskalo a prohnulo se, ale zámek vydržel. Ucoulv jsem a kopl do nich znovu a silněji. Ze zárubně se rozlétly třísky, jak se zámek s petlicí propadly do rozražených dveří.

Žlutá páska označující místo činu zahrazovala vchod do předního pokoje. Bílý prášek ke snímání otisků prstů byl všude. A na podlaze krev jako pokrývka nějakého démona.

Zbytek pokoje vypadal skoro tak, jak jsem si ho zapamatoval. Přecpané police. Lamy z masivní mosazi. Stejný starý obraz skalnaté krajiny County Clare visící nad krbem. Stála tu novější plochá plazmová televize, ale na stejné vestavěné kredenci, kde bývala ta stará. I Donovo kožené křeslo stálo na stejném místě. Stařec v tomto pokoji tráví většinu času. Tedy *trávil*.

Zamířil jsem chodbou do kuchyně. Dono vždy schovával alkohol ve skříňce nad ledničkou. A byl tam i teď. Popadl jsem první lahev, kterou jsem uviděl, kentucký bourbon, a dal si dlouhý lok. Pak další. V mém rozpoložení to pomohlo asi jako močit do ohně.

Mrštil jsem lahví přes kuchyň, roztráštla se o pult. To už bylo lepší. Chytil jsem jednu z dřevěných židlí a praštil jsem s ní o stůl, jednou, dvakrát. Rajská hudba. Při třetí ráně se židle rozpadla na kusy a ty jsem odhodil.

Rozhlížel jsem se, co bych mohl ještě rozbít, když někdo zaklepal na otevřené přední dveře.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Přes dunění v uších jsem zaslechl další zaklepaní. Někde se rozštěkal pes. Podle hlubokého dunivého zvuku velký pes. „Hej,“ zavolal ženský hlas. „Je tam všechno v pořádku?“

Párkrát jsem se dlouze zhluboka nadechl, abych zklidnil puls, než vyjdu z kuchyně. Mé boty zanechávaly na chodbě vlhké bourbonové stopy.

V otevřených dveřích stála žena jen zpola viditelná v chabém světle dopadajícím sem ze zadní části domu. Byla stará, malá a robustní jako poštovní schránka, s trčícími bílými vlasy. I pes byl bílý. Nějaký kříženec, možná pitbulla a vodního buvola.

Zastavil jsem se v chodbě v uctivé vzdálenosti ode dveří i od psa. Znovu na mě zaštěkal a přenesl váhu svalů na přední tlapy, až napnul vodítko.

„Stanley,“ okřikla ho žena. Přestal štěkat, ale zakňučel a zatahal, aby se osvobodil. Nebyl jsem si jistý, jestli si chce hrát, nebo mě sežrat. Žena se zaklonila, aby zvíře udržela na místě. V druhé ruce nesla pečící plech zakrytý celofánem.

„Co si přejete?“ zeptal jsem se.

„Musíte být ten vnuk,“ řekla. „Jsem Addy Proctorová.“ Nezněla polekaně, i když jsem měl stále na sobě Donův starý pracovní kabát, žádnou košili a zakrvácené džínsy. Pes zavrčel.

„Jste jedna z Donových sousedek, paní Proctorová?“ Jestli vě-

děla, že jsem Donův příbuzný, musela to slyšet od policistů někdy dnes ráno. Nejspíš celý ten cirkus pozorovala i se světly a doprovozem sirén.

„Addy,“ opravila mě. „Bydlím v ulici v tom jasně žlutém domě.“

Vzpomněl jsem si na něj z procházky ulicí po příjezdu sem. Uvízl mi v paměti díky velkému znaku sousedská hlídka na trávníku.

Zvedla pečicí plech. „Něco jsem vám přinesla.“

Byl jsem příliš utahaný, než abych bavil místní drbnu. Sáhl jsem po vypínači a rozsvítil na chodbě. Měla na sobě krémový pletený rolák a černé kalhoty, na nohou černá nazouvací bagančata. A na nose silné brýle s hranatými černými obroučkami. Odhadl jsem ji na dost přes sedmdesát.

„To je od vás moc milé, ale –“

„Rádo se stalo,“ zahlaholila. „Teplé dušené maso. Doufám, že jíte maso.“

„Jde o to, že –“

„Strčím ho přihrát do trouby. Tam vzadu, to je kuchyně?“ A vyrazila vpřed se psem v čele. Neměl jsem na výběr než couvat. Musel na nás být skvělý pohled, já ustupující pozadu a dychtivě štěkající Stanley.

V kuchyni pokrývaly půlku dlaždičkové podlahy střepy z rozbité lahve bourbonu. Lihové výpary mi dráždily čich. Stanley na protest zafrkal. A po celé místnosti se válely kusy rozbité židle. V desce stolu byly čerstvé šrámy odhalující masivní dřevo. Skleněná sada slánky a pepřenky spadla a rozbila se. Jejich promíchaný obsah nasákl whiskou.

Addy Proctorová to všechno okoukla a strhla Stanleyho dál od rozbitého skla. „Nová výzdoba?“ zeptala se.

Prokrista. Jestli dovolím, aby tu stařena začala uklízet, bude tu celou noc.

Popadl jsem koště z úzkého výklenku mezi lednicí a zdí a začal jsem zametat nejhorsí spoušť pod našima nohama. Sáhl jsem tam automaticky, protože tam jsme s Donem vždy zastrkovali košťata a mopy.

„Nemám dnes v noci sílu na návštěvy, paní – Addy,“ prohlásil jsem.

„Nemusíte se mi věnovat,“ řekla. „Jen jsem vás viděla před pár minutama vracet se sem, tak jsem vám chtěla dát tohle. A poptat se, jak se daří vašemu dědečkovi.“

Správně. No jasně. Dám jí nějakou informaci, kterou bude moct roznášet po okolí, a v tu chvíli ji budu mít z krku i se psem.

„Je naživu,“ řekl jsem. „Ale nevědí, jestli to zvládne.“

Zamračila se. „Nezníte zrovna moc optimisticky.“

„Doktor, který ho operoval, se musel moc snažit, aby to vyznělo pozitivně. Ale teď musíme jen čekat.“

„Sakra,“ utrousila. „Doktoři člověka nikdy nepovzbudí, co? Pro případ, že by byli vedle. Spíš vás doženou k šílenství.“ Sledovala, jak vysypávám lopatku plnou skla do koše. „A není to takhle se vším?“

„Jo.“

Přikývla a omotala konec Stanleyho vodítka kolem kliky u dveří. Zakňučel. „Kuš,“ okřikla ho Addy. „Sedni. *Sedni*.“ Pes ji hodně váhavě poslechl a zavěřil směrem k masu. Addy otevřela dvířka trouby a sundala z plechu celofán. „Dvacet minut,“ zamumlala a nastavila časovač.

„Díky,“ hlesl jsem. „Vezmu si ho před spaním.“

„Už jsem všechny obvolala.“ Narovнала se. Oči měla za černými mužskými brýlemi zelené a jasné. „Nikdo v ulici dnes ráno neviděl nikoho u vašeho domu. Jenom já. A já viděla jen vás, když jste sem přijel poprvé.“

„To vy jste zaslechla výstřel.“

„Něco jsem slyšela. Byla jsem zrovna na přední verandě.“ Zašklebila se. „Zakouřit si. Nějak se mi nedaří vzdát se první ranní cigarety. Už šedesát zatracených let. Probouzím se teď čím dál dřív, ale pořád to nemůžu přemoct.“ Potřásla hlavou. „Stála jsem jen v županu přede dveřma a dívala se na mlhu a tehdy jsem zaslechla ten... no, vlastně nevím, jestli to vážně byl výstřel z pistole. Jen takový prásknutí. Ne jako v telce.“

„Malý kalibr.“

„Jo, v tomhle dám na vás. Zbraně nejsou zrovna moji oblíbení. Ani jsem si nebyla jistá, odkud ten zvuk přišel.“

„Ale zavolala jste poldy.“

„Donův dům byl jediný, kde se svítilo. Ze svojí verandy vidím na celý vršek a k vám do oken, jen kousek tamtoho pokoje.“ Ukázala zpět do chodby.

„Do předního pokoje.“

„Ano. Podívala jsem se tam za světlem a uviděla nějaké stíny, jak se rychle pohybují. A měla jsem hrozně špatný pocit. Řekla jsem si, že jestli se ukáže, že o nic nejde, budu si připadat jako husa, ale kdyby šlo o něco vážného, pak skutečně *budu* husa, a to je mnohem horší. A tak jsem zavolala.“

„Udělal jste správně.“

„Ale stejně. Kéž bych tam šla a podívala se. Možná bych viděla, kdo to udělal.“

Taky bych si to přál. Aby se Addy Proctorová bez váhání přihnala na scénu a zahlédla střelce, než mohl zmizet zadem. Ale ona teď spíš toužila po podpoře.

„Rozhodla jste se správně,“ ujistil jsem ji. „Dono potřeboval především rychle ošetřit. A já měl jen holé ruce a tričko.“

Addy si oddechla. „Děkuju. Celý ten zatracený den si to vyčítám. Proto jsem měla váš dům pořád v merku. Někdy prostě musíte něco udělat. Anebo se zcvoknout.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Jsem vaším dlužníkem, Addy. Ne. Vlastně dvojnásobným.“ Přešel jsem na druhou stranu kuchyně a přinesl velkou barovou stoličku z červené kůže, kterou měl Dono ještě dřív, než jsem se narodil, a postavil ji před ni, aby si mohla sednout. „Jednou, když jste zavolala pomoc, a rychle. To zachránilo Donovi život. A podruhé, že jste mě viděla a řekla to poldům. Jinak by mě teď už zavřeli za to, že jsem Dona zastřelil já.“

Vzal jsem ze skříňky dvě sklenice a přes kuchyňský filtr nám nalil vodu. Na stole ležel bočník Van de Kampova pšeničného chleba. Otevřel jsem plastový obal, uřízl krajíc a hodil ho na zem Stanleyemu. Slupl ho na dvě sousta.

Židle byla na Addy moc vysoká. Její bagančata sotva dosáhla na kovový kruh zamýšlený jako opora pro nohy. „Má policie nějaký stopy?“ zeptala se.